

ringer for togene. Det skulle jeg mene har en ikke ubetydelig indvirkning på miljøet og trivslen i de berørte byer. Erhvervsministeren har til gengæld ikke særlig travlt med at lette byrderne for de små og mellemstore virksomheder. Det harmonerer ikke rigtigt med redegørelsens flotte ord om, at der skal skabes bedre betingelser for private investeringer i byområderne. Det er altså svært at få øje på den store koordinerende indsats.

Redegørelsen indeholder foruden en beskrivelse af problemstillingerne og målsætningerne en egentlig handlingsplan. Her har regeringen udvalgt sig fem indsatsområder. At regeringen begrænser indsatsen til en række nærmere specificerede områder skal jeg ikke klandre den for, regeringen, og Det Konservative Folkeparti er sågar langt hen ad vejen enig med regeringen i udvælgelsen af de fem indsatsområder.

Men sådan en redegørelsesdebat er jo en god anledning til at knytte kommentarer til regeringens handlingsplaner. Det vil jeg så gøre, og jeg vil først og fremmest komme med kommentarer til de dele af handlingsplanen, hvor der efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er grund til at advare imod de konkrete udmøntninger, som regeringen lægger op til.

Først og fremmest hvad angår spørgsmålet om at skabe gunstige erhvervsbetingelser kan jeg love, at Det Konservative Folkeparti nok skal melde sig på banen og være en konstruktiv deltager. Det er en konservativ hertesag, og vi imødeser med meget stor spænding regeringens konkrete initiativer.

Men jeg er altså nødt til at stille det spørgsmål til by- og boligministeren: Når man i redegørelsen kan læse, at der skal afprøves nye modeller for samarbejde, hvad menes der så? Hvad dækker de umiddelbart meget flotte ord om investeringsaftaler og partnerskab over?

I Det Konservative Folkeparti har vi en lille frygt for, at det i virkeligheden dækker over nye byrder, nemlig at erhvervslivet skal påtage sig at løse politisk skabte sociale problemer. Det er efter vores opfattelse ikke den rigtige vej at gå. Hvis man i stedet koncentrerer sig om at lette erhvervslivets omkostninger, de administrative byrder, jamen så skal der såmænd også nok komme arbejdspladser ud af det i alle byområder.

På det indsatsområde, der handler om den boligsociale indsats, lægger regeringen op til dels en øget blanding af forskellige boligformer, dels en tilnærmelse af boligformerne. Det første

medvirker vi meget gerne til. Det er efter vores opfattelse et gode for en by eller et byområde, at området er sammensat meget bredt både af ejerboliger, andelsboliger og udlejningsboliger, hvad enten det så er private udlejningsboliger eller almene udlejningsboliger. Vi konstaterer med glæde, og jeg går ud fra, at vi deler den glæde med regeringspartierne, at den tid, hvor man i forstadskommuner byggede kæmpemæssige almennyttige boligområder, heldigvis er forbi.

Den anden del, tilnærmelsen mellem de forskellige boligformer, vil vi til gengæld advare meget kraftigt imod. Hvis man læser mellem linjerne i redegørelsen, så lægges der jo i virkeligheden op til en total udviskning af forskellene mellem ejer- og lejerboliger. Det er ikke konservativ politik. Vi ønsker, at så mange som muligt skal have mulighed for selv at eje deres bolig, men der er forskel på, og der skal være forskel på, om man har valgt at bo i egen bolig eller i en lejebolig. Her kan man i virkeligheden sammenligne det at vælge boligform med ægteskabet. Det er sådan, at hvis man ønsker ægteskabets retsvirkninger, så er der en meget enkel måde at opnå det på. Man kan vælge at blive gift.

På samme måde er det med boligform. Hvis man ønsker de fordele og ulemper, der er ved en ejerbolig, så må man anskaffe en sådan. En ordning, hvor man udvisker forskellene, hvor man giver lejerne de samme rettigheder, som tilkommer ejerne af ejerboliger, men uden at den økonomiske risiko i øvrigt følger med, får man ikke Det Konservative Folkeparti med på.

Under indsatsområde fem, det er det, der handler om bypolitikens grundlag og organisering, lægger regeringen op til 5-årige forsøg i fire byer med oprettelse af såkaldte kommunale byudvalg. Det er måske nok en besnærende idé, men når man nu tager i betragtning, at det her handler om helhedsorienterede målsætninger, så kan jeg alligevel ikke tilbageholde det spørgsmål, om det, det handler om, når man sidder i en kommunalbestyrelse, ikke lige netop er, at man har det overordnede ansvar, og at man skal se tingene i en sammenhæng. Jeg vil vove den påstand, at vi allerede har kommunale byudvalg; de hedder kommunalbestyrelser.

Hvis jeg til allersidst skal give by- og boligministeren karakter for redegørelsen, må jeg sige, at det kan kun blive til et 8-tal. Det er en indsats på det jævne. Problemstillingerne er rigtigt analyseret, målsætningerne er rigtige,